

Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Oliver Conti

Treyu 2009

Espectacular potencial aromàtic que ens ofereix el vi blanc Treyu de la recent collita 2009. D'un bonic color groc molt pàl·lid amb reflexos verdosos per la seva joventud. Aroma primària procedent del raïm, molt afruitada, amb notes de fruita madura, cítrics i fruites exòtiques. En boca, és encisador, golós i sedós. Elaborat majoritàriament amb la varietat alsaciana Gewürztraminer, autoritzada a la DO Empordà, que li aporta atractiu i

elegància, Macabeu que li dona estructura i Sauvignon Blanc que el fa exòtic i diferent. Vi molt delicat per degustar sol ben fresc, amb un primer plat suau com ara el foie o amb un formatge cremós com a últim plat abans de la fruita.

El celler elaborador Oliver Conti està situat als afores de Capmany. És el somni que van tenir els germans Jordi i Xavier Oliver Conti l'any 1991, que es comença a fer realitat el 1993 amb les vinyes i

el celler, i avui està consolidat. Les vinyes conreades en terreny granític, molt àcid i pobre en matèria orgànica, és ideal per produir vins de qualitat. Cabernet Sauvignon, Cabernet Franc i Merlot són els ceps per als vins negres i Gewürztraminer i Sauvignon Blanc per als blancs. Celler pioner en el desenvolupament de l'Empordà per elaborar vins de prestigi. Més informació: www.oliverconti.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

El rei del rock

Elvis Presley hauria complert 75 anys aquest mes de gener

Xavier Romero

Si hi ha un prototip d'ídol de la mitomania aquest resultaria ser, sens dubte, Elvis Aaron Presley, el rei del rock and roll. A punt de complir-se 23 anys de la seva mort, durant aquests dies –des del passat dia 8– s'està commemorant arreu del món que l'artista hagués celebrat, en cas d'haver viscut, els seus 75 anys d'existència. Tot i que, com dèiem abans, el personatge en qüestió ve a representar l'estendard de la mitomania –aquella variant del col·leccionisme més obsessiva i devota de celebritats en particular–, el que també haurem de reconèixer és que tant la figura personal com l'obra com a músic d'Elvis arrosegueja una fenomenal quantitat de material de l'anomenat col·leccionisme popular, que tantes satisfaccions ha deparat als seus seguidors especialment.

Discos de vinil, fotografies, postals, segells de correus, biografies, còmics, cartells, pel·lícules i sense deixar-nos el vessant de la seva peculiar roba i complements; tot això, els aficionats, ho han pogut trobar durant els darrers 50 anys. I la història, la llegenda, continua ben viva a hores d'ara, amb les romeries que hom pot veure a Graceland, la darrera casa de Presley convertida pels seus devots en un veritable santuari de peregrinatge i que, per altra banda, tants dividends està reportant als seus hereus.

L'any 1997, quan feia tot just vint anys del seu traspàs el dia 16 d'agost, ja vam comentar en aquestes pàgines el fenomen Elvis, un esdeveniment social dins el món de l'espectacle que ve a tenir una semblança al que durant aquest últim any ha provocat la desaparició d'un altre rei, en aquest cas del pop, Michael Jackson. Entre altres coses, parlàvem de diferents aspectes d'aquell traspàs, alguns d'ells força polèmics i subjectes a elucubracions com ara que el cantant encara romandria viu; que morí per la seva addicció a les drogues, pressumptes causants de la desfeta física que patí els darrers temps, quan resultà comprovat que fóra la forta medicació a què s'havia de sotmetre per tal de paliar l'intens dolor que li provocava el seu càncer de còlon; que si s'hagués tractat d'un suïcidi, quan restava evident la seva il·lusió per la vida en haver

signat diversos contractes i haver d'encetar al cap de dos dies una important gira d'actuacions, a més a més del gran amor que sentia per la seva filla Lisa Marie, que tingué amb Priscilla.

Totes aquestes especulacions farien, per altra banda, que el ressò de la vida i l'obra del Rei augmentés de tal manera que encara continuaria batent rècords de vendes de discos després de mort; que els seus incomptables clubs de fans repartits arreu del món assoleixen encara una major activitat, i que la reproducció de tots aquells objectes i articles ja esmentats, es mantingui totalment vigent i amb escreix malgrat haver passat 32 anys i mig de la mort; sense oblidar-nos dels continus concursos d'imitadors, i de les excursions d'admiradors i de curiosos que a diari s'apropen a Graceland, a l'Elvis Presley Boulevard de Memphis

Més de 700 títols enregistrats, mil milions de discos venuts, concerts multitudinaris, un munt de cintes, entre les que destaquen les filmades a Hawaii, vestits i un centenar de Cadillac. Una història, en definitiva, que va per camí de durar molt de temps.

Gironins del segle XIX

Francesc Godó Tuègols

XAVIER CARMANIU

El blau del mar li eixamplava l'esperit. Ho havia descobert tot durant aquell temps que n'havia hagut d'estar allunyat. És cert que l'ambient de París l'havia colpit: aquella gentada amunt i avall, els cabarets, els cafès, les galeries d'art, els concerts... però feia massa que no sentia l'alenada fresca de l'aigua salada, ni aquella olor tan intensa que li arribava a l'ànima per encendre els records d'infantesa. Per això, ara, se sentia feliç solcant les ones i embarcat en aquell vaixell rumb a l'altre costat de món.

Francesc Godó Tuègols era fill de la localitat empordanesa de Cadaqués. I, malgrat que no s'ha pogut conèixer la data exacte del seu naixement, sembla que s'hauria produït durant el darrer terç del segle XIX.

Les primeres dades fiables de la biografia de Francesc Godó Tuègols són dels seus temps de joventut, quan va marxar a Barcleona, on estudiaria música al conservatori del Gran Teatre del Liceu. Per ampliar els seus coneixements, tot seguit va viatjar fins a París, que, a principis del segle XX, era la capital mundial de les avantguardes culturals.

Una vegada completada la seva formació musical, va emigrar a Amèrica per buscar nous horitzons. Es va instal·lar a Xile, repartint la seva estada entre Santiago i Valparaíso.

Francesc Godó Tuègols va entrar en contacte amb la colònia catalana resident a Xile i, ben aviat, es va convertir en un dels seus activistes més dinàmics. El 1912, per exemple, va participar en la fundació de la revista del Centre Català, anomenada *Germanor*, juntament amb Emili Macià –que va ser-ne el primer director– i Francesc Camplà. Godó va prendre les regnes de la publicació el 1914 i en fou el màxim responsable fins al moment de la seva mort.

Paral·lelament, va presidir la secció d'Auxilis Socials del Centre Català i va treballar com a agent de la companyia d'assegurances «La Catalana». Ocupacions que compaginava amb la seva activitat musical.

En els darrers anys de la seva vida, va presidir la comissió de festes del Centre Català, on va instituir la Festa de la Dona Catalana.

Francesc Godó Tuègols va morir el 1932 a Santiago de Xile.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista